

Heksenwerk

Heksenwerk

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow

Coverontwerp: Getty Images – D-Kleine

ISBN: 9789403703978

© 2023 M.G. Crow

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

1

De menigte juichte toen op het dorpsplein wanneer de beul de brandstapels aanstak. Het gegil van vier vrouwen steeg er bovenuit. De vijfde vrouw gaf geen krimp. Innerlijk scandeerde haar incantatie toen de vlammen zich om haar lichaam wentelden. Ze was in trance. Haar blik was op een fraai geklede man gericht. Vanop de tribune tussen de prominenten aanschouwde hij de executie.

De graaf was opgelucht dat Zwarte Beth brandde voor haar misdaden. Hij had er geen idee van dat ze hem viseerde. Zijn jongste dochter trok zijn aandacht. De geur van brandend vlees maakte het meisje onpasselijk. Ze hield een zakdoek voor haar neus en sloot haar ogen. Zijn oudste dochter staarde zwijgzaam voor zich uit. Zijn zoon zat naast hem, met een zo neutraal mogelijke gezichtsuitdrukking.

Toen de brandstapels bijna verteerd waren, wendde de graaf zich tot de jongeman.

"Matthew, breng je zussen naar huis. Zwarte Beth en haar aanhang zullen ons geen kwaad meer doen. Jammer dat ze niets loste. De beul heeft zijn best gedaan."

Matthew knikte.

Als de beul haar tong niet uitgerukt had, zou ze misschien iets meer hebben gezegd.

Hij liet niet merken wat hij dacht en stond op, zijn zussen wenkend. De laatste tijd waren er genoeg processen geweest. Hij kon geen brandstapel meer zien.

Zijn oudste zus Mildred was helemaal niet in stemming om het spektakel bij te wonen. Ze rouwde nog om haar man en dochtertje. Om haar verdriet te verwerken, was ze opnieuw bij haar vader ingetrokken.

Zij en Matthew waren een tweeling. Al van kindsbeen was hun band erg sterk, alsof ze elkaars gedachten konden lezen. Soms vroegen ze zich af of ze wel verwant waren aan hun jongere zus Jane, die vooral met haar uiterlijk bezig was.

"Mildred, Jane, we gaan naar huis," zei Matthew.

"Goed, want straks heb ik roet van die brandende feeksen op mijn nieuwe jurk." Nukkig kwam Jane overeind, haar kin fier omhoog gestoken.

De zussen volgden hun broer. Hun vader bleef napraten met de magistraat. Hij zou het andere rijtuig nemen.

Matthew was zijn vader dankbaar dat hij naar huis kon.

De dochters van de graaf keken door de ramen van de koets. Matthew reed naast hen. Hij had zijn hoed afgezet om te genieten van de frisse zomerbries die zijn haren streeelde.

Hij was erg gehecht aan zijn grote voshengst. Het eenkennige dier was de schrik van de stalknechten. Die bleven er het liefst van al zo ver mogelijk vandaan. Voor Matthew was het een mooi excuus om zelf voor zijn paard zorgen en zich vuil te maken. Stilzitten was zijn sterkste kant niet.

De koetsier hield halt toen hij verdachte bewegingen in de struiken opmerkte. Matthew besloot op verkenning te gaan. Met zijn ene hand hield hij de teugels vast, met zijn andere greep hij het pistool dat naast zijn degen aan zijn gordel hing. Hij was een goed schermer en schutter. Weinig schrok hem af, ook struikrovers niet.

Hij liet zijn wapen zakken toen hij een jong meisje zag zitten. Ze keek hem verwonderd aan met grote groene ogen. Onder haar rokken greep ze naar haar voet.

"Ik was op weg om de heksen te zien branden toen ik in een klem trapte." Haar gezicht vertrok in een pijnlijke grimas.

Haar lange, zwarte haren waren warrig opgestoken. De versleten jurk om haar tengere lijf verried een arme afkomst.

Matthew schatte ze even oud als zijn zusje Jane.

Als hij haar niet zou helpen, zou hij zich schuldig voelen. Hij gebaarde de koetsier dat het in orde was, steeg af en boog zich over het meisje.

Hoe ze uit de vossenklem was geraakt, was hem een compleet mysterie. Het ding viel nergens te bekennen.

"Ik weet hoe je een klem open krijgt en heb mezelf los gekregen. Toen ben ik naar hier gekropen." Ze leek zijn gedachten te lezen. Achter haar zag hij een bloedspoor.

"Die voet moet worden verzorgd." Hij verborg zijn wantrouwen.

De heksen zijn dood. Dat arme kind haar voet ligt er half af.

Hij had geen reden om haar niet te geloven.

"Ik ben Matthew, zoon van de graaf, en ik beloof je dat we die stropers zullen aanpakken," zei hij.

Jane bekeek hem boos door het raampje van de koets. Ze wilde niet met zo'n armzalig iemand in één ruimte zitten. Mildred dacht er anders over.

Matthew kon het meisje best bij hem op zijn paard meenemen, om geen ruzie tussen zijn zussen uit te lokken.

"Ik ben Isabella," zei ze. "Je moet voor mij geen moeite doen."

"En je deze nacht overleveren aan de wilde dieren?" Matthew schudde zijn hoofd. "Ik neem je mee en laat de dokter naar je voet kijken."

"U bent echt te lief." Isabella kreunde van de pijn toen Matthew haar op zijn paard trok.

Ze zat stilzwijgend voor hem in het zadel.

Matthew had geen idee dat er een groter gevaar op de loer lag dan Zwarte Beth en haar aanhang. Een akelig gevoel

bekroop hem. Iemand hield hem in de gaten. Zijn aandacht was op de weg en het gewonde meisje gericht.

De priemende blik van de raaf die hem in de gaten hield, ontging hem. Gehuld in de schaduwen van de boomkruinen was het dier onzichtbaar voor het menselijke oog.

2

Schotse Borders

Met een aandachtige blik staarde een jongeman van halverwege de twintig naar een oud beschreven perkament. Zijn lange blonde haren waren met een touwtje in een paardenstaart gebonden. Over zijn donkerblauwe vest droeg hij een mantel van wolvenvachten.

Er dreigde een groot gevaar voor het eiland en misschien wel voor de hele wereld.

"Hey, Edward, mijn sassenachvriend, al bekijk ik je niet meer als een buitenlander."

De luide stem van de persoon die de kamer betrad, deed hem opkijken. De jongeman van rond de twintig met een ernstig gezicht had zijn aandacht. Hij was gehuld in een grote kilt van geruit tartan. Zijn grijsgroene ogen lieten Edward niet los.

"Bruce, ik kreeg bijna een hartaanval." Edward streek door zijn baard.

"Je schrikt wel snel voor een heksenjager," zei Bruce grinnikend. De rode krullen dansten rond zijn hoofd.

"Wat doen we nu?" vroeg Edward, die het perkament zorgvuldig oprolde.

"We gaan elk onze weg," antwoordde Bruce. "Ik ga naar mijn vader in Drumnadrochit. Clanzaken kan ik niet aan jou overlaten, heksen wel. Jij regelt het met die Engelse graaf. Als je me nodig hebt, zal ik er zijn."

"Waar zou ik staan zonder mijn Schotse vriend?"

"Dat zien we wel als dit eiland ooit onder één kroon zal vallen. Mogelijk staan we dan niet meer aan dezelfde kant." Bruce haalde zijn schouders op.

"Ik hoop dat dit nooit gebeurt."

"Je wou ook niet dat die heks werd verbrand." Bruce overhandigde Edward iets.

Het tweetal keek elkaar even stilzwijgend aan. Edward wist dat zijn vriend een eigen agenda had. Als zoon van een machtige Schotse magiër was Bruce aanvankelijk niet zo geneigd de Engelse heksenjager te vertrouwen. Door hem beter te leren kennen, veranderde hij van gedachte.

Beiden waren gedreven bestrijders van het kwaad. Zo ontstond er een uitzonderlijke vriendschap tussen de twee compleet verschillende jongemannen die elkaar in dramatische omstandigheden hadden leren kennen.

Edward beseftte dat de graaf van Timberstone door een bepaalde heks te verbranden, de poorten van de hel had geopend. Hij achtte Zwarte Beth verantwoordelijk voor de dood van zijn gezin, die hem tot een wanhoopsdaad had gedreven. Zonder Bruce zou hij er niet meer zijn.

Dankzij zijn Schotse vriend kon hij bewijzen dat Beth niet onschuldig was, in tegenstelling tot veel vrouwen die hij had zien branden. De geruchten deden de ronde dat ze een kind van de duivel had gebaard.

Edward vreesde dat het kind gevaarlijker kon worden dan de moeder. Er bestond volgens hem een sterker middel dan vuur om het kwade te bestrijden: liefde. Een heks kon gered worden, als een man haar hart wist te veroveren.

Hij kon enkel hopen dat het kind van Zwarte Beth de liefde zou ontdekken. Hij was zich ervan bewust dat zijn krachten niet tegen die van haar of hem opgewassen waren.

Weemoedig nam hij afscheid van Bruce.

Edward vertrok op zijn muildier zuidwaarts naar het graafschap Timberstone, dat in gevaar was: het was voor de heksen heilige grond, die ze terug wilden veroveren. Daarvoor waren ze bereid tot het uiterste te gaan.